

Yazar Hakkında

Alan Bradley, Toronto’da doğdu ve Ontario’da büyüdü. Saskatchewan Üniversitesi’nde yirmi beş yıl çalıştıktan sonra yazarlık yapmak için erkenden emekli oldu. 2007’de, küçük İngiliz hafiye Flavia de Luce üzerine kurduğu yeni serisinin ilk kitabı *Turtanın Tabanındaki Tatlılık* ile Polisiye Yazarlar Birliği’nin İlk Hançer Ödülü’ne, Dilys Ödülü’ne, Arthur Ellis Ödülü’ne, Agatha Ödülü’ne, Macavity Ödülü’ne ve Barry Ödülü’ne layık görüldü. Bradley, eşiyle Man Adası’nda yaşamaktadır.

TURTANIN TABANINDAKİ TATLILIK

ALAN BRADLEY

Çeviri: Kutlukhan Kutlu

domingo

TURTANIN TABANINDAKİ TATLILIK
ALAN BRADLEY

Özgün ismi: The Sweetness at the Bottom of the Pie
© 2009 Amadeus Enterprises Limited

Bu kitap ilk olarak ABD’de Penguin Random House LLC, New York’a bağlı Random House’un markası olan Delacorte Press tarafından basılmıştır.

© 2025 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Kutlukhan Kutlu
Editör: Algan Sezgintüredi
Son okuma: Buse Olçay
Kapak uyarlama: Hamdi Akçay
Sayfa uygulama: Özkan Köse

ISBN: 978 605 198 376 9

Baskı: Mart 2025
Pasifik Basım
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 Haramidere, Avcılar, İstanbul
Tel: (0212) 412 17 00 • Sertifika No: 44451

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul – Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Shirley için

Tabanında biraz tatlılık yoksa
Turtanın kıvrımları kimin umurunda?

William King, *Aşçılık Sanatı*

BİR

Dolabın içi kurumuş kan kadar karaydı. Beni içeri tıkmış, kapıyı üstüme kilitlemişlerdi. Burnumdan derin derin soluk alıyor, sakin kalmak için elimden geleni yapıyordum. Soluk alırken ona kadar, soluğumu usul usul karanlığa bırakırken sekize kadar saymaya çalışıyordum. Şansıma, bezi ağzımın üzerine o kadar sıkı germişlerdi ki burun deliklerim açıkta kalmıştı ve ağır, küf kokulu havayı yavaşça, dolu dolu içime çekebiliyordum.

Ellerimi arkamda birbirine bağlayan ipek şala tırnaklarımı geçirmeyi denedim ama hepsini dibine kadar yediğim için geçirecek tırnağım yoktu. Dolayısıyla düğümlerimi sıkırlarken parmak uçlarımı birbirine yaslayarak küçük birer dayanak olarak kullanmayı akıl ettiğim ve bu sayede avuçlarımı biraz aralayabildiğim için şanslıydım.

Bileklerimi döndürdüm ve hafif bir gevşeme hissedene kadar bir öyle bir böyle kıvırdım, düğümler ayalarımın, ardından da parmaklarımın arasına gelene dek ipeğe başparmaklarımla bastırdım. Başparmaklarımı birbirine bağlamayı akıl edecek kadar zeki olsalardı asla kaçamazdım. Nasıl da salaktılar.

Ellerim nihayet serbest kalınca, ağzımdaki bezin de hemen icabına baktım.

Şimdi sıra kapıdaydı. Ama pusuya yatmış, beni bekliyor olabileceklerini hesaba katarak çömelip anahtar deliğinden tavan arasına baktım önce. Çok şükür, anahtarı yanlarına almışlardı. Ortalıkta kimsecikler yoktu; dar ve uzun tavan arası, gölgeler, çerçöp ve işe yaramaz hırdavattan oluşan daimi karmaşasının dışında boştu. Geçiş serbestti.

Yukarı, dolabın arka tarafına uzandım ve tel askılardan birini, asılı olduğu çubuktan çıkardım. Askının kıvrık ucunu anahatar deliğine sokup öbür ucundan bastırarak, antika kilidin derinliklerine daldırabileceğim L biçiminde bir kanca yarattım. Kısa ve bilinçli bir kurcalamanın sonucunda tatminkâr bir tıkırtı duyuldu. Neredeyse fazla kolaydı. Kapı dışarı doğru açıldı. Kurtulmuştum.

Geniş taş merdivenden koşar adım hole indim ve yemek odasının önünde bir an durup saçımın çift örgüsünü omuzlarımın arkasına, resmî konumlarına doğru savurdum.

Babam, annem sağken olduğu gibi yemeğin tam saat başında servis edilmesinde ve kocaman meşe yemekhane masasında yenmesinde hâlâ ısrar ediyordu.

Et ve patatesinin yanında açık duran *İngiliz Filatelist*'in son sayısından başını kaldırarak aksi bir edayla, “Ophelia ve Daphne daha inmedi mi, Flavia?” diye sordu.

“Epeydir görmedim onları,” dedim.

Doğruydı. Onları görmemiştim... Gözlerimi ve ağızımı bağladıklarından ve o paketlenmiş halimle beni tavan arasına giden merdivenden çıkarıp dolaba kapattıklarından beri.

Babam gözlüğünün üstünden bana nizami süresi dört saniye olan malum bakışını attıktan sonra kıymetli yapışkan kâğıtlarına bakıp mırıldanma işine kaldığı yerden devam etti.

Dişlerimi çevreleyen telleri iyice gözler önüne serecek, kocaman bir gülümseme yolladım ona. Teller bende kaplaması eksik, iskeleti görünen bir zeplin izlenimi uyandırsa da babam parasının karşılığını aldığıнын hatırlatılmasından her zaman hoşlanırdı. Fakat bu sefer fark edemeyecek kadar kafası meşguldü.

Seramik sebze kabının kapağını kaldırdım ve eliş kelebek ve ahududu deseninin derinliklerinden koca bir kaşık dolusu bezelye aldım. Bıçağımı cetvel, çatalımıysa değnek gibi kullanarak, bezelyeleri tabağımda itinalı sıralar oluşturacak şekilde

düzenledim: En titiz İsviçreli saatçinin bile yüreğini sevinçle dolduracak bir hassasiyetle dizilmiş, sıra sıra küçük yeşil küreler. Sonra sol alt köşeden başladım, çatalımla ilk bezelyeyi şişleyip yedim.

Hep Ophelia'nın suçuymuştu. Nihayetinde on yedi yaşındaydı; yetişkinliğin getirmesi gereken olgunluğa bir nebze sahip olması beklenirdi. On üç yaşındaki Daphne ile birlik olmaları resmen haksızlıktı. Yaşlarının toplamı otuz ediyordu. Otuz! Benim on birime karşı! Sadece sportmenliğe aykırı değildi, düpedüz rezaletti ve intikama davetiye çıkarmaktan farkı yoktu.

Ertesi sabah Ophelia sormaya bile tenezzül etmeksizin doğu kanadının üst katındaki kimya laboratuvarıma daldığında, cam şişelerim ve kaplarımla meşguldüm.

“İnci kolyem nerede?”

Omuz silktim. “İncik boncuğunun bekçisi değilim ben.”

“Sen aldın, biliyorum. İç çamaşırlarımın olduğu çekmecedeki nane şekerlerim de gitmiş ve şunu bilir, şunu söylerim: Ne zaman bu evde bir nane şekeri kaybolursa hepsi de soluğu o aynı küçük pisboğazda alır.”

Bir minik şişe dolusu kırmızı sıvıyı ısıtmakla meşgul ispirto lambasının alevini ayarladım. “Kişisel hijyenimin standardının altında kaldığını ima ediyorsan gidip galoşlarımı yalayabilirsin.”

“Flavia!”

“E ama öyle. Her şeyde suçlanmaktan bıktım artık, Feely.”

Ancak haklı öfkem, Ophelia'nın miyop gözlerle kaynama noktasına varmakta olan yakut şişenin içine bakmasıyla yarım kaldı.

“Şu dipteki yapışkan kitle de nedir?” Uzun manikürlü tırnağıyla cama vurdu.

“Bir deney. Dikkat et, Feely, asit bu!”

Ophelia'nın beti benzi attı. “Bunlar benim incilerim! Annemden kalmışlardı!”

Ophelia, kızları arasında Harriett'tan “Annem” diye bahseden tek kişiydi. Bizi karnında taşımış etten kemikten kadına dair

gerçek anılara yalnızca o sahipti ve bize bu durumu hatırlatmaktan hiç usanmazdı. Harriett ben daha bir yaşımdayken bir dağcılık kazasında ölmüştü ve Buckshaw'da kendisinden pek söz edilmezdi.

Peki, Ophelia'nın anılarını kıskanıyor muydum? İçerliyor muydum? Öyle olduğunu sanmıyorum; daha derin bir meseleydi bu. Hayli tuhaf bir şekilde, Ophelia'nın annemizle ilgili anılarını *küçümsüyordum*.

Gözlüğümün yuvarlak camları Ophelia'ya boş beyaz ılık sinyalleri gönderecek şekilde başımı işimden usulca kaldırdım. Ne zaman böyle yapsam Ophelia'nın kendini Gaumont'taki o filmlerden fırlamış kaçık bir siyah-beyaz bilginin karşısındaymış gibi hissettiğini biliyordum.

“Canavar!”

“Cadalo!” diye karşılık verdim. Ancak çok geçti, Ophelia olduğu yerde hızla dönüp –ki bence çok şık bir şekilde yapmıştı bunu– kapıdan dışarı fırlamıştı bile.

Bunun öcü çok geçmeden alındı. Ophelia söz konusuysa hep öyle olurdu zaten. Benim aksime Ophelia uzun vadeli bir plancı değildi, intikam çorbasını mükemmel kıvama gelene dek ateşte bırakmaya inanmazdı.

Yemekten sonra babam kâğıttan kafalar koleksiyonuna böbürlenerek bakmaya çekilmişken, Ophelia son çeyrek saattir üzerinde kendi yansımasını muhabbetkuşu misali izlediği gümüş kahvaltı bıçağını son derece sessizce kenara koydu ansızın. Hiçbir girizgâha gerek duymaksızın, “Aslında ben senin ablan değilim... Daphne de değil,” dedi. “O yüzden benzemiyoruz sana. Evlatlık olduğun hiç aklına gelmemiştir herhalde.”

Kaşığım gürültüyle düştü elimden.

“Doğru değil. Hık demiş, Harriett'ın burnundan düşmüşüm. Herkes öyle diyor.”

“O da Evlenmemiş Anneler Evi'nde seni bu çarpıcı benzerlik yüzünden seçti ya zaten,” dedi Ophelia, nahoş bir ifade takınarak.

“O bir yetişkin, bense bir bebekken nasıl bir benzerlik olabilir ki?” Kafamın hızlı çalışmadığı söylenemezdi doğrusu.

“Çünkü ona kendi bebeklik resimlerini hatırlatıyordun. Tanrım, hatta o resimleri de getirip senin yanında tutarak karşılaştırmıştı.”

Otranto Şatosu’nun deri ciltli kapaklarının arasına gömülmüş Daphne’ye başvurdum. “Doğru değil, değil mi, Daff?”

“Maalesef doğru,” dedi Daphne, pelür sayfayı dalgın dalgın çevirerek. “Babam hep söylerdi bunun senin için biraz şok olacağını. İkimize de söylemeyelim diye yemin ettirdi. Yani en azından sen on bir yaşına gelene kadar. Ant içtirdi bize.”

“Yeşil bir deri çantaydı,” dedi Ophelia. “Gözlerimle gördüm. Kendi bebeklik resimlerini o eve götürmek için yeşil bir deri çantaya doldururken izledim annemi. O zamanlar henüz sadece altı –neredeyse yedi– yaşımıydım ama onun beyaz ellerini... pirinç kopçanın üzerinde gezinen parmaklarını hiç unutmayacağım.”

Masadan fırlayıp gözyaşları içinde odadan kaçtım. Zehir konusu ertesi sabahki kahvaltıya kadar aklıma gelmedi.

Bütün müthiş planlar gibi, bu da çok basitti.

Buckshaw kimsenin hatırlamadığı kadar uzun bir zamandır ailemizin, de Luce’ların eviydi. Şu anki Georgian Dönemi* ev, de Luce’ların Turuncu** sempatizanı olduğundan şüphelenen köylülerin yakıp kül ettiği orijinal Elizabeth Dönemi binanın yerine yapılmıştı. Dört yüz yıl boyunca ateşli Katolikler olmamız ve hâlâ da öyle kalmamız Bishop’s Lacey’nin öfkeli sakinlerine pek bir şey ifade etmemişti. “Eski Ev” denen o bina alevler içinde yok olmuştu; yerine yapılan yeni ev üçüncü yüzyılına gireliyse epey oluyordu.

Sonraki atalarımızdan ikisi, Kırım Savaşı konusunda fikir ayrılığına düşen Antony ve William de Luce, orijinal yapının

* İngilizce konuşulan ülkelerde 1714-1830 arasında hüküm sürmüş dört kralın (I. George’dan IV. George’a kadar) döneminde gelişmiş mimari tarz. (e.n.)

** Adını Hollanda doğumlu Kral III. William’dan alan (William of Orange), Britanya’daki mezhep çatışmaları döneminde kurulmuş, Protestan hareketi. (e.n.)

siluetini bozmuştu. Her ikisi de birer ek bina yaptırmıştı: William doğu tarafındakini, Antony ise batı tarafındakini.

İkisi de kendi hükümlerlik bölgesinde birer münzeviye dönüşmüş, antrenin ortasından başlayıp giriş salonunu ikiye bölecek ve dosdoğru arka merdivenin arkasındaki uşak tuvaletinin içinden geçecek şekilde çizdirdikleri siyah çizginin öbür tarafına ayak basmayı birbirlerine yasaklamışlardı. Sarı tuğladan yapılmış, sonradan çıkma Victoria Dönemi ek yapıları, bir mezarlık meleşinin tüylü kanatları gibi geriye doğru uzanıyordu ki bu durum, yüksek pencereleri ve kepenkleriyle Buckshaw'un Georgian dönem eseri cephesine, topuzunu fazla sıkışmış ihtiyar bir kız kurusunun kuralcı ve şaşkın ifadesini veriyordu.

Daha sonraki de Luce'lardan Tarquin –ya da kısaca hitap edildiği şekliyle, Tar– muazzam bir ruhsal çöküntünün ardından bir zamanlar çok ümit vadeden kimya kariyerini berbat etmiş ve Kraliçe Victoria'nın Yirmibeşinci Yıldönümü'nün yazında Oxford'dan buraya gönderilmişti.

Tar'ın üzerine titreyen babası, oğlunun sağı solu belli olmayan sağlık durumundan endişe duyduğundan, hiçbir masraftan kaçınmayarak Buckshaw'un doğu tarafındaki ek yapının üst katına bir laboratuvar kurdurmuştu. Bu laboratuvarda Alman cam kaplar, Alman mikroskoplar, bir Alman spektroskopu, Lucerne'den gelme pirinç kimya terazileri ve Tar'ın çeşitli gazların nasıl ışıdığını incelemek için elektrik bobinleri bağlayabileceği, ağızla şişirilmiş, karmaşık biçimli bir Alman Geisler tüpü vardı.

Pencere kenarındaki bir masanın üstünde hâlâ Buckshaw Halt'taki trenden midilli arabasıyla getirildiği günkü sıcak şatafatıyla ışıldayan bir Leitz mikroskopu vardı. Bu mikroskopun yansıtıcı aynası, sabah güneşinin ilk solgun ışınlarını yakalayacak bir açığa getirilebiliyordu. Bulutlu günlerde ya da karanlık bastıktan sonra kullanmak içinse Londra'daki Davidson & Co. tarafından yapılmış bir parafin mikroskop lambası vardı.

Tekerlekli bir tezgâhın üzerinde duran, eklemli bir insan iskeleti bile vardı laboratuvarda. Bu iskeleti büyük doğabilimci

Frank Buckland (babası, Kral XIV. Louis'nin mumyalanmış kalbini yemişti), Tar'a daha on iki yaşındayken vermişti.

Laboratuvarın üç duvarı tavana kadar cam kapaklı dolaplarla kaplıydı. Dolaplardan ikisinde kimyasal maddelerle dolu eczacı kapları diziliydi ve her kap, Tar de Luce'un özenli, bol kıvrımlı el yazısıyla etiketlenmişti. Tar nihayetinde kadere meydan okuyarak hepsinden uzun yaşamıştı: 1928'de, altmış yaşındayken kimyasal krallığının ortasında ölmüştü; bir sabah, kâhyası tarafından bulunduğu görmeyen ölü gözlerinden biri hâlâ sevgili Leitz'ından bakıyordu. Rivayete göre, öldüğünde azot pentaoksidin birinci derece bozunması üzerine çalışmaktaydı. Söylenenler doğruysa sonunda atom bombasının geliştirilmesine zemin hazırlayacak tepkime üzerine kayıtlara geçmiş ilk araştırmaydı bu.

Tar Dayı'nın laboratuvarı, babamın değişişle bendeki "tuhaf yetenekler" kendilerini göstermeye başlayıp ben orayı kendi mekânım ilan edebilene kadar kilitlenmiş, havasız bir sessizlik içinde muhafaza edilmişti.

Kimyanın hayatıma girdiği o yağmurlu sonbahar gününü düşündükçe hâlâ zevkten içim ürperir.

Meşhur bir dağcıymışım pozları takınarak kütüphanedeki kitaplara tırmanırken ayağım kaymış ve ağır bir kitap yere düşmüştü. Kırısan sayfalarını düzeltmek için yerden aldığımda içinde sadece sözcüklerin değil, düzinelerce çizimin olduğunu görmüştüm. Çizimlerin bazılarında bedensiz eller, pekâlâ başka dünyalara ait müzik aletleri olabilecekmış gibi görünen tuhaf biçimli cam kapların içine birtakım sıvılar döküyordu.

Kitabın adı *Yeni Başlayanlar İçin Kimya*'ydı ve daha ilk birkaç saniyede bana "iyodin" kelimesinin "menekşe" anlamındaki bir kelimedenden geldiğini, *brom* ismininse "pis koku" anlamına gelen Yunanca başka bir kelimedenden türetildiğini öğretmişti. Bilmem gerekenler işte tam da böyle şeylerdi! Tombul kızıl cildi hırkının altına tıkp yukarı çıkarmıştım. Kapak içindeki boş sayfada yer alan *H. de Luce* ismini daha sonra fark etmiştim. Kitap Harriett'a aitti.

Çok geçmeden kendimi her boş vaktimde kitabın sayfalarına gömülmüş bulmaya başlamıştım. Yatak vaktinin gelmesini beklemekte zorlandığım akşamlar oluyordu. Harriett'in kitabı benim gizli dostum olmuştu.

Kitapta bütün alkali metaller ayrıntısıyla anlatılıyordu: lityum ve rubidyum gibi harikulade isimlere sahip metaller; stronsiyum, baryum ve radyum gibi toprak alkaliler. Radyumu bir kadının, Madam Curie'nin keşfettiğini okuduğumda sevinç çılgılığı bile atmıştım.

Sonra bir de zehirli gazlar vardı tabii: fosfin, arsin (tek bir kabarcığının bile ölümcül olduğu biliniyordu), azot dioksit, hidrojen sülfür... listeler uzayıp gidiyordu. Bu bileşikleri hazırlamak için ayrıntılı ve net talimatlar verildiğini gördüğümde dünyalar benim olmuştu.

Kendi kendime $K_4FeC_6N_6 + 2K = 6KCN + Fe$ gibi denklemleri (ki bu denklem, sarı potasyum ferrosiyanürün, potasyumla birlikte ısıtılıp potasyum siyanür üretildiğinde olan biteni tarif ediyor) öğrendiğimde, evren önümde alabildiğine açılmıştı: Eskiden ormandaki cadıya ait olan bir tarif kitabını bulmaya benziyordu.

En çok ilgimi çekense her şeyi, tüm kâinatı –tamamını!– görünmez kimyasal bağların bir arada tuttuğunu öğrenmek olmuştu. Biz kendi dünyamızda göremesek de sonuçta bir yerlerde dengenin var olduğunu bilmek bana tuhaf, açıklanamaz bir teselli veriyordu.

Bu kitapla çocukken keşfettiğim terk edilmiş laboratuvar arasındaki bariz bağlantıyı ilk başta kuramamıştım. Ancak bir kez kurduktan sonra, hayatım canlandı... yani öyle denebilirse.

Tar Dayı'nın laboratuvarında güzelce topladığı kimya kitapları da vardı. Çok geçmeden, biraz çabayla çoğunun pek de öyle aklımın yetmeyeceği şeyler olmadığını keşfettim.

Ardından basit deneyler geldi. Talimatlara harfi harfine uymaya dikkat etmeye çalıştım. Gerçi birkaç pis kokuya ve patlamaya yol açmadığımı iddia edemem ama bu konudan ne kadar az söz edersek o kadar iyi.

Zaman geçtikçe defterlerim kalınlaştı. Organik kimyanın gizemleri gözlerimin önüne serildikçe çalışmalarım giderek daha

da karmaşıklılaşıyordu; bense doğadan nelerin böylesine kolayca çekilip çıkarılabileceğini gösteren bu yeni bilgilerden dolayı sevinçle doluydum.

Asıl tutkum, zehirdi.

Ön taraftaki büyük salonda duran fil ayağı biçimindeki şemsiyelikten alınmış bambu bastonu bitkilere doğru savurdum. Burada, arka taraftaki mutfak bahçesinde, yüksek kırmızı tuğla duvarlar henüz güneşin ısıtan ışınlarına geçit vermiyordu; dün gece yağın yağmur yüzünden her şey hâlâ sıırılsıklamdı.

Geçen seneden beri biçilmemiş çimlerin arasından geçerek, aradığımı bulana dek duvarın dibinden yavaşça ilerledim: Kızıl renkleri sayesinde üç yapraklı göbekleri diğer bitkiler içinde kolaylıkla ayırt edilebilen bir öbek parlak yaprak. Kemerime sıkıştırdığım keten bahçıvan eldivenlerini çıkardım ve ışıkla hayli yüksek sesle “Bibbidi-Bobbidi-Boo”yu çalmaya başlayarak işe koyuldum.

Daha sonra, *sanctum sanctorum*’umun, yani kutsal mekânımın (bu enfes tabire Thomas Jefferson’ın yaşam öyküsünde rastlamış ve benimsemiştim) güvenli ortamında, renkli yaprakları bir cam behere tıktım. Bunu yaparken, parlak yapraklar beherin içine tamamen girmeden eldivenlerimi çıkarmamaya dikkat ettim. Sıra işin en sevdiğim kısmına gelmişti.

Tıpasını taktıktan sonra beheri bir tarafından kaynar su dolu bir cam şişeye öbür tarafındansa açık ağzı boş bir deney şişesinin üzerinde duran sarmal bir kondens borusuna bağladım. Su öfkeyle fokurdarken, buharın borunun içinden ilerleyişini ve cam kabın içindeki yaprakların arasına kaçışını izledim. Sıcak buharın, hücreleri arasında minicik cepler açtığı yapraklar şimdiden kıvrılmaya ve yumuşamaya, canlı bitkinin özü olan yağları salmaya başlamışlardı.

Çok eski kimyacılar sanatlarını işte böyle icra ediyorlardı: ateş ve buharla, buhar ve ateşle. Distilasyonla.

Nasıl da seviyordum bu işi.

Distilasyon. Yüksek sesle söyledim. “Dis-ti-las-yon!”

Buharın sarmalların içinde soğuyup yoğuşmasını büyülenmiş

gibi izledim ve ilk şeffaf damla sarkıp gayet duyulabilir bir *plop* sesiyle aşağıda bekleyen kaba düştüğünde büyük bir coşkuyla ellerimi ovuşturdum.

Suyun tamamı kaynarak buharlaşıp operasyon tamamlanınca alevi kapadım ve beherin içindeki sıvının iki belirgin katmana ayrılmasını çenem avuçlarımda, büyülenmiş gibi seyrettim: altta damıtılmış berrak su vardı, üstteyse açık sarı bir sıvı katmanı yüzüyordu. Yaprakların öz yağıydı bu. Urushiol denen bu madde başka birçok şeye ek olarak lak yapımında da kullanılıyordu.

Elimi hırkamin cebine sokup altın rengi, parlak bir tüp çıkardım. Kapağını açtım ve altından kırmızı bir uç çıkınca ister istemez gülümsedim. Ophelia'nın rujuydu bu, incilerle ve nane şekerleriyle birlikte tuvalet masasından aşırılmıştı. Feely –Bayan Sümükbezi– kaybolduğunu fark etmemişti bile.

Nane şekerleri aklıma gelince hemen ağzıma bir tane attım ve sert yüzeyini azıdişlerimin arasında kolayca kırdım.

Rujun içi kolaylıkla çıktı. İspirto ocağını yeniden yaktım. Bu mumumsu maddeyi eritip yapışkan bir şeye dönüştürmek için çok az ısı yeterliydi. Feely rujun balık pulundan yapılma olduğunu bir bilse ağzını bu şeye bulamaya o kadar hevesli olmazdı herhalde, diye düşündüm. Bunu unutmayıp ona söylemem lazımdı mutlaka. Sırttım. Zamanı gelecekti.

Beherde yüzen damıtılmış yağın birkaç milimetresini bir pipetle çektim, eriyik rujun içine damla damla boşalttım ve tahta bir dil pensile karışımı şöyle iyice bir karıştırdım.

Fazla seyrek oldu, diye düşündüm. Bir kavanoz aldım ve karışımı eski koyuluğuna döndürmek için biraz balmumu ekledim.

Yine eldiven giymenin vakti gelmişti. Buckshaw'un gayet makul ateşli silahlar müzesinden yürüttüğüm demir mermi kabını kullanmanın da.

Bir rujun .45 kalibrelik bir mermiyle bire bir aynı boyda olması ne tuhaf, değil mi? Çok faydalı bir bilgi hakikaten. Bu gece yatağıma yattığımda bunun daha geniş çaplı olası sonuçları üzerine düşünmeyi unutmamalıydım. Ama şimdi başka bir işim vardı.

Kalıbından çıkarılıp akan suyun altında soğutulan kırmızı ruj, altın kabının içine güzelce oturdu.

Sorunsuz işlediği konusunda içimde bir şüphe kalmasin diye tabanında çevirerek ruju birkaç kez muhafazasında sokup çıkardım. Sonra da kapağını taktım. Feely geç saatlere kadar uyuduğundan muhtemelen hâlâ kahvaltısıyla oyalanıyordu.

“Rujum nerede, seni küçük domuz? Ne yaptın ona?”

“Çekmecende,” dedim. “İncilerini aşırıdığımda görmüştüm.”

Şu kısa ömrümde, iki ablanın arasında sıkışmış biri olarak, mecburen çatal dilliliğin ustası haline gelmiştim.

“Çekmecemde yok. Daha demin baktım, orada değil.”

“Gözlüğünü takıp mı baktın?” diye sordum sırtarak.

Babam hepimize gözlük taktırmış olmasına rağmen Feely kendisininkini kullanmayı reddediyordu. Benimkiyse pencere camından farksızdı neredeyse, sadece laboratuvarıda gözlerimi korusun ya da şefkat duygusu uyandırsın diye takıyordum.

Feely iki avucunu güm diye masaya indirdi ve hışımla kalkıp odadan çıktı.

Bense ikinci çanak Weetabix’imin* derinliklerini araştırmaya döndüm.

Daha sonra, defterime şunları yazdım:

Cuma, 2 Haziran 1950, 09.42. Deneğin görünüşü normal ama buysuz. (Hep öyle değil mi zaten?) Etkinin başlangıcı 12 ila 72 saat sürebilir.

Bekleyebilirdim.

Kısa boylu, kır saçlı, bir değirmen taşı kadar toparlak ve eminim kendini A. A. Milne’nin şiirlerindeki bir karaktermiş gibi gören Mrs. Mullet, mutfakta tiksineç kremalı turtalarından birini

* Porsiyonlara ayrılmış kahvaltılık tahıl gevreği barları. (y.h.n.)

hazırlıyordu. Her zamanki gibi mutfakın önemli bölümünü kaplayan kocaman Aga fırınıla* boğuşuyordu.

“Hah, Miss Flavia! Gel canım, şu fırını kullanmama yardım et.”

Ama ben daha uygun bir cevap düşünemedim babam arkamda bitti.

“Flavia, biraz konuşalım.” Sesi derin su dalgıçlarının çizmele-
rindeki kurşun ağırlıklar gibi okkalıydı.

Mrs. Mullet bu duruma ne tepki veriyor diye bir bakış attım. En ufak bir tatsızlık belirtisinde tüyerdi hemen; bir keresinde babam sesini yükselttiğinde bir halıyı yuvarlayıp içine girmiş, kocası getirtilene kadar da çıkmayı reddetmişti.

Fırının kapağını Waterford kristalinden yapılmışçasına usulca kapattı.

“Ben artık çıkayım,” dedi. “Öğle yemeği fırında.”

“Teşekkür ederim, Mrs. Mullet,” dedi babam. “Biz hallederiz.” Hep hallederdik zaten.

Mrs. Mullet mutfak kapısını açtı, açar açmaz da köşeye kısırlanmış bir porsuk gibi çılgınlık attı. “Ay, aman Tanrım! Çok affedersiniz, Albay de Luce ama ay, aman Tanrım!”

Ne olduğunu görebilmek için kadıncağız biraz itmek zorunda kaldık.

Bir kuştı bu; bir suçulluğu... ve ölüydü. Kapı eşiğinde sırtüstü yatıyordu; kaskatı kesilmiş kanatları minik bir pterodaktıl gibi açılmış, gözleri hayli ürpertici bir şekilde puslanmıştı ve ince uzun gagasının ucu dümdüz yukarı bakıyordu. Gagaya saplanmış bir şey, hafif sabah esintisinde kıpırdadı. Minik bir kâğıt parçasıydı bu.

Hayır, kâğıt parçası değil, bir posta pulu...

Babam daha iyi görebilmek için eğildi ve hayretle nefesini tuttu. Birden elini boğazına götürdü; elleri sonbahardaki kavak yaprakları gibi titremeye başladı, suratıysa kül rengine döndü.

* 1922’de Nobel ödüllü İsveçli Gustaf Dalen’in icat ettiği, 1957’den itibaren üretiminin büyük ölçüde İngiltere’de yapıldığı bir ocak türü. (e.n.)